

**UCHWAŁA NR IX/203/19
RADY MIASTA KATOWICE**

z dnia 27 czerwca 2019 r.

**w sprawie przekazania do Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w Gliwicach skargi Spółdzielni
Mieszkaniowej "Górnik" w Katowicach**

Na podstawie art. 18 ust. 2 pkt 15 ustawy z dnia 8 marca 1990 r. o samorządzie gminnym (tekst jedn. Dz.U. z 2019 r. poz. 506) w związku z art. 54 § 2 ustawy z dnia 30 sierpnia 2002 r. Prawo o postępowaniu przed sądami administracyjnymi (Dz. U. z 2018 r. poz. 1302 z późn. zm.)

**Rada Miasta Katowice
uchwała:**

§ 1. Przekazać do Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w Gliwicach skargę Spółdzielni Mieszkaniowej "Górnik" w Katowicach wniesioną w dniu 3 czerwca 2019 roku na uchwałę nr XXVII/366/00 Rady Miejskiej Katowic z dnia 25 września 2000 roku w sprawie zaliczenia dróg publicznych na terenie miasta Katowice do kategorii dróg powiatowych oraz gminnych (Dz. Urz. Woj. Śl. z 2006 r., nr 92, poz. 2565 z późn. zm.) wraz z odpowiedzią na skargę.

§ 2. Faktyczne i prawne argumenty odpowiedzi na skargę zawiera uzasadnienie do niniejszej uchwały.

§ 3. Wykonanie uchwały powierzyć Prezydentowi Miasta Katowice.

§ 4. Uchwała wchodzi w życie z dniem podjęcia.

Przewodniczący Rady Miasta
Katowice

Maciej Biskupski

Uzasadnienie

Pismem wniesionym dnia 3 czerwca 2019 r. skierowanym do organu skarżąca, działając poprzez pełnomocnika adwokata Marcina Koszowskiego, złożyła skargę na uchwałę nr XXVII/366/00 Rady Miejskiej Katowic z dnia 25 września 2000 roku w sprawie zaliczenia dróg publicznych na terenie miasta Katowice do kategorii dróg powiatowych oraz gminnych.

Skarżąca wniosła o stwierdzenie wydania z naruszeniem prawa ww. uchwały w części obejmującej pkt 3 uchwały w zakresie odnoszącym się do poz. 22 załącznika nr 3 do uchwały "Wykaz dróg zaliczonych przez Radę Miejską Katowic do dróg gminnych".

W przedmiotowej sprawie skarżąca pismem z dnia 19 października 2018 r. wystosowała do organu wezwanie do usunięcia naruszenia prawa przez ww. uchwałę, na które organ opowiedział pismem BRM.0005.54.2018 z dnia 25 lutego 2019 roku, nie podejmując jednocześnie żadnych działań, mających na celu zmianę uchwały, której wezwanie dotyczyło.

Odpowiadając na skargę, organ wnosi o jej odrzucenie, ewentualnie – na wypadek, gdyby to odrzucenie nie miało miejsca – o jej oddalenie.

W treści skargi Spółdzielnia Mieszkaniowa "Górnik" w Katowicach podniosła, że Rada Miejska Katowic, podejmując uchwałę nr XXVII/366/00 naruszyła przepis art. 2a ustawy z dnia 21 marca 1985 roku o drogach publicznych, zaliczając w dniu 25 września 2000 roku ul. Stanisława Fliegera w Katowicach do kategorii dróg publicznych gminnych. Naruszenie to wynikało z faktu, że ulica ta obejmująca wówczas część działek nr 12/7, 15/5, 16/8 i 3/31, stanowiących własność Miasta Katowice znajdowała się w użytkowaniu wieczystym Spółdzielni, ustanowionym umową z dnia 19 września 1986 roku, co zdaniem skarżącej uniemożliwiało zaliczenie jej do dróg publicznych.

Analizując treść skargi, należy zwrócić uwagę że zapis art. 2a ust. 2 ww. ustawy, którego brzmienie nie uległo zmianie i jest w chwili obecnej identyczne jak w dniu podjęcia uchwały Rady Miejskiej Katowic tj. 25 września 2000 roku, stanowił wówczas (tak jak i obecnie), że *"Drogi wojewódzkie, powiatowe i gminne stanowią własność właściwego samorządu województwa, powiatu lub gminy"*. Warunkiem koniecznym do zaliczenia danej drogi do kategorii dróg publicznych jest więc przysługiwanie danej jednostce samorządu terytorialnego prawa własności do nieruchomości, na których dana droga jest położona. W niniejszym wypadku warunek ten został spełniony, ponieważ jak wynika z pisma Wydziału Geodezji Urzędu Miasta Katowice nr G-VII.6621.1.87.2019.KMG, własność ww. działek - zgodnie z wpisami w ewidencji gruntów i budynków - w dniu podjęcia uchwały przysługiwała Miastu (Gminie) Katowice. Faktu tego nie kwestionuje również skarżąca.

Należy przy tym zwrócić uwagę, że ustawa nie wskazuje, iż nie może być drogą publiczną nieruchomość stanowiąca własność jednostki samorządu terytorialnego oddana w użytkowanie wieczyste, a przepisy prawa nie nakazywały badania stanu prawnego gruntu pod kątem ewentualnego istnienia na nim prawa użytkowania wieczystego, mogącego stanowić negatywną przesłankę kwalifikacji drogi do zaliczenia. Posiadanie prawa użytkowania wieczystego do jakiegokolwiek nieruchomości stanowić może istotne ograniczenie władania nią przez właściciela, jednak nie likwiduje tego tytułu w całości lub części. Nawet w przytaczanym przez skarżącą stanowisku doktryny zawarta jest teza, że *"Droga publiczna nie może przejść na własność innego podmiotu niż właściwy zarządca drogi"*. W opisywanym przypadku warunek ten został spełniony, a Miasto nigdy nie przestało być właścicielem nieruchomości, na której droga jest położona, co wynika m.in. z wpisów w dziale II księgi wieczystej nr KA1K/00025844/1. Tym samym należy uznać, że organ uchwalodawczy gminy (Miasta) na podstawie posiadanej wiedzy o stanie prawnym nieruchomości mógł podjąć stosowną uchwałę o zaliczeniu wskazanej drogi do kategorii dróg publicznych.

Odnosząc się do zarzutów skarżącej, należy zwrócić uwagę na fakt że opisując naruszenie swojego interesu prawnego, ograniczyła się ona jedynie do ogólnego stwierdzenia, iż uchwała Rady Miejskiej *"narusza jej interesy, gdyż uniemożliwia wykonywanie władztwa nad nieruchomością, pozostającą w jej zasobach, na prawie użytkowania wieczystego"*. W dalszej części skargi nie precyzuje ona jednak jakie atrybuty władztwa zostały ograniczone, poza stwierdzeniem, że uczynienie z ul. Stanisława Fliegera drogi gminnej wypacza przeznaczenie działki, czyniąc z niej przestrzeń publicznie dostępną. Nie wykazano natomiast, w jaki sposób kwalifikacja drogi jako publicznej gminnej wpływa negatywnie na sytuację prawną skarżącą, to znaczy ogranicza ją wykonywaniu swych konkretnych uprawnień. W opinii organu wykazanie i skonkretyzowanie owego negatywnego wpływu jest konieczne (patrz. wyrok WSA w Gdańsku z dnia 24 kwietnia 2019 roku, sygn. akt II Sa/Gd 784/18).

Mając na względzie przedstawioną powyżej argumentację, uznać należy, iż wniosek o odrzucenie lub ewentualne oddalenie skargi jest w pełni uzasadniony.